

udtalt, at der skal udredes Snekastningsafgift af disse Bygninger, hvis Assuranceværdi og Folkehold det ærede Udvalg ikke kan forhøje. Kunde der da, spørger jeg, ikke ogsaa ved Udvalgets nærmere Overvejelse findes saadanne Bestemmelser — det var det, jeg ytrede — saadanne Almenebestemmelser, hvorefter Skovejerne kunde komme til at bidrage en meget ringe — jeg forlanger kun en tilnærmelsesvis — Del af Snekastningsbyrden i Forhold til Indtægterne af den Skov og den Byrde, disse Skove foranledige paa dette Omraade alene. Jeg vil ikke forlange, at man paa dette Omraade skal paalægge dem nogen Byrde, fordi der af disse Skove heller ikke svares forholdsmæssig til Kommunen hverken Fattigafgift eller Skoleafgift eller desl. — det ligger udenfor denne Lov — men jeg spørger kun, om man ikke med Hensyn til Byrden efter denne Lov kunde tage Bestemmelser, der paalagde dem Bidrag efter Rimelighed. Jeg tender flere Eksempler, om hvilke man maa sige, at Forholdet er aldeles ubilligt, og jeg haaber, at de højtærede privilegerede paa dette Omraade ville under Sagens rolige Gang komme til at indrømme, at der er vægtige Grunde derfor, og at de ikke ville standse denne Lov, fordi man paa dette Omraade forlanger tilnærmelsesvis Retfærdighed. Min Henstilling til det ærede Udvalg gaar altsaa ud paa, om det ikke kan finde visse Regler, hvorefter Ejerne af Skove komme til at deltage i Snekastningsbyrden efter andre Regler, end de af den ærede Minister eller af Udvalget opstillede. Det er ikke at forhøje deres Skovtyld; ingenlunde.

Det andet, jeg vil sige, vedkommer Skalaen, Forslaget under Nr. 9. Der gik man ogsaa ganske uden om. Jeg vil først sige, naar vi nu skulle nærmere omtale dette: Hvorfor standse de ærede Medlemmer paa dette Punkt, hvorfor ville de kun have Bøndergaardene med? Det er jo samtlige Bøndergaardene, de sigte paa, de 70,000 Bøndergaardene fra 1—10 Tønder Hartkorn. Hvorfor tage de ikke de andre med, de med 11 eller 12 Tønder Hartkorn til en Stigning pr. Tønde? Saa havde vi hele Bønderstanden. Dog vil jeg bemærke, at man ikke forlanger, at Regulativet skal være ens for alle Amtsradsfredse, men siger, at Stigningen ikke maa foregaa med højere Belsøb end dette. Det kan blive endnu retfærdigere, hvis man sætter det til 2 Skæpper. Jeg spørger de Herrer, hvilke Fornemmelser eller Grunde — ja det første kan der jo ikke strides om, for det er jo Følleser — men jeg spørger dog, hvilke Fornemmelser og Grunde der have bidraget til, at Udvalget, lige da de kommer til Grænsen af Bøndergaardene, pludselig springe

op for de 1,954 Herregaarde — jeg tager ikke Bøndergaardene paa 11 eller 12 Tønder Hartkorn med — og sige, at de ikke skulle betale for mere end for hver 2 Tønder, naar en Husmand skal betale for hver 1 Td. (A. Nielsen: Det er en Misforstaaelse). Det er ingen Misforstaaelse. Naar Skalaen for Herregaarde skal stige med 2 Tønder, saa siger jeg, at en Bonde, der f. Eks. har 10 Tønder Hartkorn, svarer 10, men den Herremand, der har 14 Tønder, har at svare 12 Mand, det er jo Skalaen. En Herremand, der har 20 Tønder Hartkorn, svarer 15 Mand; men to Bønder, der bo ved Siden af hinanden og ved Siden af Herremanden og hver have 10 Tønder, svare derimod 20 Mand. Herremanden med de 20 Tønder Hartkorn faar altsaa 5 Tønder godtgjort. Er det ikke rigtigt efter dette Lovforslag? Jeg spørger den ærede Ordfører for Udvalget, om det er en Misforstaaelse (Berniksen: Det var ikke mig, der afbrød!) Nej, men jeg spørger alligevel den ærede Ordfører, om jeg har misforstaaet Udvalgets Udtalelse, jeg tror det ikke. Gennemsnittet er vel for de 1,954 Herregaarde 30 Tønder Hartkorn. Man kunde jo let regne ud, hvor meget det var; men jeg vil sætte, at det er saa meget som 30 Tønder. Den, der ejer saadanne 30 Tønder paa een Haand, er i Almindelighed en rig Mand — jeg vil ikke paastaa, at han altid er det, han kan godt være en meget fattig Mand — og han skal kun svare 20 Mand, hvorimod, dersom der ligger 3 Bøndergaardene lige ved Siden af, som have 10 Tdr. Hartkorn hver, saa skulle de svare 30 Mand. Jeg veed ikke, hvad Retfærdighed der er deri. Naar vi tale om Skatteforhold, saa tale vi om stigende Skala opad; men her er der en nedadgaende Skala. Hvis f. Eks. en Godsejer driver 150 Tønder Hartkorn, saa er det maaske det halve af hele Sognets Hartkorn. De øvrige Sogneboere, der eje den anden Halvdel af Sognets Jord, men have under 10 Tdr. Hartkorn hver, ville komme til at svare 150 Dage, hvorimod den enkelte, der ejer den anden Halvdel, kun vil komme til at svare 80 Dage. Den rigeste Mand i Kommunen og den samme Mand, der her ved Snekastningen faar en Godtgørelse af 70 Dage paa Bøndernes Beføstning, kan maaske bo udenfor Kommunen og kan ikke rammes en Smule med Hensyn til Formue- og Lejlighedsstat, og hvis der saa endvidere skal ydes Bidrag til Postens Fremførelse, til Leje af Jøll, til Løn af Snefogden o. s. v., saa kommer han jo desværre kun delvis til at deltage deri, og saa kan han jo ved Siden af i samme Kommune alene eller i en anden Kommune — hans